

Ljubljanski ZVON Leposloven in znanstven list.

Štev. 12.

V Ljubljani, dne 1. grudna 1896.

Leto XVI.

Vida.

1.

Deklica, morje brezdanje
Tvoje sinje so oči,
Potopljen čolniček mojih
Nad in misli v njem leži.

2.

Vzplamti v ljubezni silni
Nad goro solnce zlato,
Ko ljubico, rožo solnčno,
Objame, poljubi v slovo.

In ona glavico povesi,
Za dragim žaluje yso noč,
Vso noč po licih teče
Solza ji potok vroč.

Solze — hladilna rosa —
Krepilo nje srčnih so ran,
Da z novo močjo se obrača
Za dragim drugi dan.

3.

Kot senca, deklica draga,
Hitim ves dan za teboj,
Kako sem srečen, da gledam
Obrazek lepi tvoj.

Oči mi sen ne zatisne,
Ko zvezde na nebu gore;
Ker zvezde ne vidijo svoje,
Vso noč mi krope jih solze.

Krope jih solze, a ognja
Ljubezni mi ne ugase,
Oh, hujše srce ko popreje
Gori mi poslej za-te!

4.

Dekletce, kaj se braniš že?
 Naj ožje k sebi te privijem:
 Na ustnab ustne naj vise,
 Da dušo krasno ti izpijem!

5.

Preljuba, kaj glavó povešaš,
 Kaj v solzah tone ti oko?
 Morda-li česa še pogrešaš,
 Morda razžalil te je kdo?

Povej mi, kaj pogrešaš, draga,
 Želje so tvoje mi ukaz;
 Prinesem ti zlata in blaga,
 Prinesem, kar želiš, ti jaz.

Povej pŕedrzneža mi, dete,
 Povej, da pohitim za njim,
 Da mu oči izkopljem klete,
 Da ga na solnčni prah zdrobim.

Ko pozna noč na zemljo pade,
 Peklenščeka pokličem v ris,
 Da izroči za-te zaklade —
 Mu dušo to — s krvjo podpis...

6.

»Na glas slovenski govorimo,
 Ko gleda nas zijavi svet,
 In vedno vneti trak trobojni
 Na prsih nosimo pripet.

»Gorkó domovje ljubim svoje,
 Prijatelji, če ljubim njo,
 Slovenka ljubica je moja,
 Gori za Slavo z dušo vso.

A ti? Čepel pri nji bi vedno,
 Le z njo bi vedno kramoljal;
 Če Nmec si, če si Slovenec,
 Prijatetj, kdo bi to poznal?«

Trobojnico zavedno nosi
 S seboj po noči in po dne:
 Nje vrat je bel, oko nje modro,
 Rdeče ustnice so nje!«

7

Lepoti tvoji ni primere,
 Kot Bog, krilatcev roj nešet
 Bi klesal bil telesce tvoje,
 Obrazek tvoj sto tisoč let.

Zato pa v srcu za-te, draga,
 Plamti ljubezni tak mi žar,
 Kot tisoč let bi s tolpo svojo
 V njem kuril bil pekla glavlar.

Zato slepo te ljubim, draga,
 Neumno, kakor da bilà
 Bi blaznica tu v glavi moji
 Za bebce celega sveta!

Kazimir pl. Radič.

